

The Messenger Motif in Sangam Literature and the Development of Thuthu Literature

M. Nalini ^{a, *}

^a Department of Tamil, S.I.V.E.T. College, Gowrivakkam, Chennai-600073, India

*Corresponding author Email: dr.nalini.m@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijot2543>

Received: 13-06-2025; Revised: 21-10-2025; Accepted: 28-10-2025; Published: 12-11-2025

Abstract: The literary tradition known as Vāyil among the ancient Tamils gradually evolved into the distinct genre of Thūthu (messenger literature) in later Tamil literary history. This article examines the origin, development, and literary characteristics of the messenger tradition as reflected in the akam poems of Sangam literature. In Tamil poetics, a thūthu refers to the act of conveying one's thoughts, emotions, or messages to another person through animate or inanimate intermediaries, including both higher and lower forms of life. The foundation of this tradition can be traced to the Tolkappiyam, particularly the grammatical principle expressed in the aphorism "Kamam mikka kazhipadar kilavi," which recognizes the expression of intense emotions through indirect communication. Sangam poems frequently portray the heroine confiding her sorrow and longing to birds such as the white crane and the parrot, employing them as symbolic messengers to communicate with the absent hero. These poetic conventions later developed into independent literary genres, giving rise to works such as Tattai Vidu Thuthu and Virali Vidu Thuthu. While the messenger tradition in Sangam literature primarily centered on themes of love, separation, and emotional expression within akam poetry, later messenger literature expanded its scope to celebrate kings, patrons, and distinguished individuals through elaborate praise poetry. This article explores the transformation of the messenger tradition from its origins in Sangam literature to its development as a distinct genre in Tamil literary history, highlighting its changing themes, literary functions, and enduring cultural significance.

Keywords: Thuthu Literature, Messenger literature, Tamil literary history, Poetry, Expression

சங்க இலக்கியத் தூதும் தூது இலக்கிய வளர்ச்சியும்

மு. நளினி ^{அ *}

^அ தமிழ்த்துறை எஸ்.ஐ.வி.இ.டி கல்லூரி, கௌரிவாக்கம், சென்னை-600073, இந்தியா

முன்னுரை

பழந்தமிழர் வாயில் என்று வழங்கியதைப் பிற்காலத்தில் தூது என்று வழங்கினர். ஒருவர் தம் கருத்தை, உணர்வை, செய்தியை உயர்திணைப் பொருள் மூலமாகவும் அஃறிணைப் பொருள் மூலமாகவும் பிரித்தொருவருக்குத் தெரிவிப்பது தூது ஆகும். தூது எனும் சிற்றிலக்கிய வகை இன்று செழித்து வளர்ந்து கிளைத்து விழுதுவிட்டு நிற்கும் பெருமரமாகக் காட்சியளிக்கிறது. இன்றைக்கு மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் தோன்றிய இலக்கிய இலக்கணங்களில் வேர் கொண்டு நிற்பது இதன் பழமைக்கும் பெருமைக்கும் சான்று பகர்வன. பொருண்மையில் வெளிப்பாட்டில் பல்வேறு வண்ணங்களைக் காட்டும் தூது இலக்கியத்தின் கூறுகள் பல சங்க இலக்கிய இலக்கணங்களிலும் தொடர்ச்சியான இலக்கிய வளர்ச்சிப் பாதையிலும் பதியன் செய்யப்பட்டுப் பின்னரே தனி இலக்கிய வகையாக வளர்ந்துள்ளது. காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியான் அஃறிணைப் பொருள்களிடத்து அவை சொல்லுந் போலவும் கேட்குந் போலவும்..(தொல்.1456:5) புலம்பிய தலைவி பற்றிய குறிப்புகள் பழந்தமிழ் இலக்கணங்களிலும் இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இவையே அகப்பொருள் பற்றியதாகவும் புறப்பொருள் பற்றியதாகவும் தனிப்பாடல்களாகச் சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்து பின்னர் தனி இலக்கிய வகையாக வளர்ந்துள்ளது.

தூது இலக்கணம்

'காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி" என்ற தொல்காப்பிய அடியைத் தன் ஊற்றுக் கண்ணாகக் கொண்டு புனல்படிந்து பெருகும் ஜீவநதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவை தூது இலக்கிங்கள்.

'ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே" (தொல்.971)

'ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன"(தொல்.972)

எனத் தொல்காப்பியர் புறத்தூது குறித்துக் கூறியுள்ளனர்.

'தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கள்

பாணன் பாடினி இளையர் விருந்தினர்

கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்

யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப"(தொ.1139)

என்று தொல்காப்பியர் அகத்தில் தூது செல்லும் பன்னிருவரைக் குறிப்பிடுகின்றார். வாயில்கள் என்று தொல்காப்பியர் கூறிய இப்பன்னிருவர் கற்புக் காலத்தே தலைவன் தலைவியிடையே தூது செல்லற்கு உரியவராகக் காணப்படுகின்றனர்.

'பயிறருங் கலி வெண்பாவினாலே

உயர்திணைப் பொருளையும் அஃறிணைப் பொருளையும்

சந்தியில் விடுத்தல் முந்துறு தூதெனப்

பாட்டியல் புலவர் நாட்டினர் தெளிந்தே"

என்று பாட்டியில் புலவர்கள் தூதிற்கு வறையரை வகுத்தனர் என்பதை இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் இயம்புகிறது.

'இயம்புகின்ற காலத்து எகினம் மயில் கிள்ளை

பயம்பெறு மேகம்பூவை பாங்கி - நயந்தகுயில்

பேதைநெஞ்சம் தென்றல் பிரமரம் ஈறைந்துமே

தூதுரைத்து வாங்கும் தொடை"

என்று பாட்டியல் தூது செல்லற்குரியவைகளைக் கூறுகிறது. இவை பெரும்பான்மையும் அகத்தில் களவுக் காலத்தில் தூது செல்வதாகச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

தூது செல்லற்குரிய உயர்திணை, அஃறிணைப் பொருள்களை இலக்கணங்கள் வரையறுத்திருந்தாலும் பாடுவோர் தான் போற்றக் கருதிய ஒருவரை, இறைவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு தன் விரும்பிய பொருளைத் தூதாக விடுத்துள்ளனர்.

மாலை வாங்கிவா

சங்க இலக்கியங்களில் தலைவனும் தலைவியும் தூது அனுப்புவதாகவும் தூது பெருவதாகவும் பதிவுகள் உள்ளன. பிற்கால குறவஞ்சி சிற்றிலக்கியங்களிலோ தூது சொல்லி மாலை வாங்கிவா என்பதாகப் பதிவுகள் நிறைய உள்ளன.

மதுமலர்த்தார் வாங்கி நீ வா - மான்விடுதூது -

வாங்கு கொன்றை மாலை கொண்டு வா - தென்றல் விடுதூது

மருமாலை நீ வாங்கி வா - கிள்ளைவிடு தூது

மன்றல் கமழ் தார் வாங்கிவா - புகையிலை விடுதூது

பூங்கொன்றை வாங்கிப்பொற்பக் கொணர்ந்தென்றும் ஓங்குபெரு வாழ்க்கை

உதவு - வண்டுவிடு தூது

செங்கழுநீர் மாலை கொடுவிரைந்து வா - நெஞ்சுவிடுதூது.

இருவகைத் தூது

அகத்தூது, புறத்தூது என்று தூது இருவகைப்படும். தலைவன் தலைவி இடையே அனுப்பப்பட்ட தூது அகத்தூது ஆகும். இறைவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பெண்ணொருத்தி அத்தலைவன்மீது காதல் கொண்டு தூது அனுப்புவதாக அகத்தூது இலக்கியங்கள் பல எழுந்துள்ளன.

கணவன் மனைவிக்கு அனுப்பும் புறப்பொருள் சார்ந்த தூது நூல்களும் பகைவர்க்கு அனுப்பும் தூது போன்ற தூது நூல்களும் சமயம், தத்துவம், நாட்டுநலன், மொழிப்பற்று போன்ற பெருண்மையாலும் புறத்தூது அமைந்து காணப்படுகிறது.

அரசன் ஒருவன் இன்னொரு அரசனுக்கு விடுத்த தூது, புலவன் அரசனிடம் தூது சென்றமை போன்று புறத்தூது பற்றிய குறிப்புகளும் பாடல்களும் சங்க இலக்கண இலக்கியங்களில் சிலவே உள். அகத்தூதுக் குறிப்புகளும் பாடல்களும் சங்க இலக்கியத்தில் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. தலைவன், தலைவிக்கு அனுப்பியதாகக் காணப்படும் தூதுக் குறிப்புகள் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. தலைவி, தலைவனுக்கு தூது அனுப்பியதாகப் பாடல்கள் மிகுதியாக உள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் இறைவனிடம் தூது அனுப்புவதாகப் பாடல்கள் வெளிப்பட இல்லை. ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் தூதுப் பண்புடையன. அந்த வகையில் திருமுருகாற்றுப்படையை இறைதூதாக வைத்து எண்ணலாம்.

தலைவி தலைவனுக்கு விடுத்த தூது:

இறைவனைத் தலைவனாகவும் புலவர் தன்னைத் தலைவியாகவும் பாவித்து நாயக நாயகி பாவத்தில் அமைந்த தூது நூல்கள் நிறைய உள்ளன. மதுரைச் சொக்க நாதர் தமிழ்விடு தூது. திருநாரையூர் நம்பி மேக விடுதூது, பத்மகிரிநாதர் தென்றல் விடுதூது போன்ற நூல்கள் இத்தகையன. இவ்வாறு இறைவன்மீது நாயகன் நாயகி பாவத்தி் பாடப்பட்ட, தூதுப் பொருண்மையுள்ள பாடல் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. பிற்கால வளர்ச்சியில் வந்தன.

தூதுரைப்பார் வேண்டி ஏங்கும் தலைவி

தன் அன்பையும் தலைவனை அடைய விரும்பும் வேட்கையையும் தனிமைத் துயரையும் தலைவனிடம் சென்று, உணர எடுத்துரைப்பார் கிடைக்கப் பெறுமோ என்று ஏங்கும் தலைவியைச் சங்க இலக்கியத்துள் பல இடங்களில் காணப்படுகிறது.

இன்னள் ஆயினள் நன்னுதல் என்றவர்த்

துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே

நன்றுமன் வாழி தோழி நம்படப்பை

நீர்வார் பைம்புதல் கலித்த

மாரிப் பீரத்து அலர்சிலக் கொண்டே - குறுந் - 98.

இப்பாடலில் கார்காலம் வந்ததை அறிவுறுத்தும் வகையாலும் தனிமைத் துயார் பீர்க்கின் அலரெனத் தலைவி பசலை நோயுற்றாள் எனவும் தலைவனை நெருங்கிச் சென்று அகம் கொள் எடுத்துரைப்பார் கிடைக்கப் பெற்றால் நன்று என்று தலைவியொருத்தி தோழியிடத்து வருந்தியுரைத்து அவள் தூது செல்ல முன் வருவாளா என ஏங்குகின்றாள். எனவேதான் 'வாழிதோழி!' என தோழியை வாழ்த்தவும் செய்கின்றாள்.

நெடுந்தூரம் விரைந்து நடந்து சென்று, தலைவனைச் சந்தித்து இனி வரின் தலைவி சந்திக்க எளியள் என்னும் தூதுப்பொருளை மொழிந்து கடல்மேல் மீன் வேட்டைக்குச் சென்ற தகப்பனும் உப்புவிற்று வெண்ணெல் பெற வேண்டி, உப்பளம் சென்றுள்ள தாயும் வருவதற்குள் தன்னைச் சந்திக்க வகை செய்வார் யாவர் என ஏங்கும் தலைவி பற்றி குறுந்தொகைப்பாடல் பேசுகிறது.

'சேயாறு சென்று துணைபரி அசாவாது

உசாவுநர்ப் பெறினே நன்றுமன் தில்ல

வயச்சுறா எறிந்த புண்தணிந்து எந்தையும்

நீல்நிறப் பெருங்கடல் புக்கணன் யாயும்

உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய

உப்புவிளை கழனிச் சென்றனள் அதனால்

பனிஇரும் பரப்பின் சேர்ப்பர்க்கு

இனிவரின் எளியன் என்னும் தாதே" - குறுந் - 262

இவை போன்ற பாடல்கள் தூது செல்வார் கிடைக்கப் பொறுமோ என ஏங்கும் தலைவியின் துயரை விளக்குவன. உயர்திணைத் தூதினை எதிர்பார்த்து ஏங்கும் தலைவியைப் பற்றியனவாகும்.

தலைவனின் தூதைப் பெற ஏங்கும் தலைவி

தலைவனைப் பிரிந்த துயரில் பசலையுற்ற தலைவி, 'தலைவன் குறித்த நாளில் வருவான் தான் நினைத்த பொருள் சேராக்காலையும்' என்ற தோழிக்குத் தலைவன் வருதலைக் காலந்தாழ்த்தினும் துயரில்லை, வருவன் என்ற வேட்கையோடு தூது வரப் பெறின் என் பசலைநோய் தீரும் எனும் தலைவியின் நிலையை நோக்கப் பிரிந்துறைவார்க்குத் தூது செய்யும் ஆறுதலை அறியமுடிகிறது.

வருவர் ஆயினும் நன்றே;வாராது,

அவண்அவர் காதலர் ஆயினும், இவண்

பசலை மாய்தல் எளிதுமற் றில்ல

சென்றதே எத்துச் செய்வினை முற்றி

மறுதரல் உள்ளதார் எனினும்

குறுகுபெரு நசையொடு தூதுவரப் பெரினே - அகம்333

இப்பாடல் மீண்டுவரும் பெருவிருப்புடன் விடுக்கும் தூது வந்தாலே என் பசலை தீரும் எனத் தலைவி சொல்லியது.

அஃறிணைப் பொருள்களைத் தூதுவிடுக்கும் தலைவி

தலைவியின் துயரை, வேட்கையைச் சொல்லும் உயர்திணைத் தூது கிடைக்கப் பெறாமையினாலும் தலைவியின் வேட்கை மிகுதியாலும் அஃறிணைப் பொருள்களைத் தூதாக அனுப்பும் பாங்கில், அவை தன் துன்பத்தைக் கேட்பன போலவும் உடன் பேசுவன போலவும் அவற்றிடம் பகிர்ந்து கொள்கிறாள். அவளுக்கு உணர்ச்சியின் வடிகால்களாக அமைகின்றன. உன்னைத் தவிர யாரும் இல்லை என்று தலைவி அஃறிணைப் பொருள்களைத் தூதனுப்பும் காட்சிகள் சங்கப்பாக்களில் காணப்படுகின்றன.

தலைவனும் தலைவியும் மகிழ்ந்திருந்த இடங்களைத் தலைவனைப்; பரிந்திருந்த காலத்துத் தலைவி ஒருதனியே வந்து பார்க்கின்றாள். மகிழ்ச்சிக்குக் களமாக இருந்த அக்கடலும் கழியும் கானல் சோலையும் புத்துக் குலுங்கும் புன்னை மர நிழலும் தற்போது துன்புறுத்துவனவாக அமைதி செய்கின்றன. கடலிடத்து ஓர் நண்டு தலைவியை துயருணர்ந்தது போல் வரக்கண்ட தலைவி அதனோடு பேசும் நெஞ்சம் நெகிழும் காட்சியைக் குறுந்தொகை படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

கானலும் கழறாது கழியும் கூறாது

தேன்இமிர் நறுமலர்ப் புன்னையும் மொழியாது

ஒருநின் அல்லது பிறிதுயாதும் இலனே..

தண்தாது ஊதிய வண்டினம் களிசிறந்து

பறைஇய தளரும் துறைவனை நீயே

சொல்லல் வேண்டுமால் அலவ! - அகம் - 170

என்று நன்னைத் தூதனுப்பி இவ்விடங்களில் யான் தனித்திருந்து துயர்படுவதை நீ தலைவனிடத்துச் சொல்ல வேண்டும். உன்னையன்றி எனக்கு யாரும் இல்லை என வேண்டுகின்றாள்.

மான்விடு தூது நூலில் குழந்தைக் கவியரயர் 'தூது செல்லப் பிற பொருள்கள், பொருத்தமில்லை. மானே! நீதான் சரியான தூது சொல்லத் தக்க பொருள். நீயே அறிவு சான்ற தூது' என்று சொல்லி மான் தூதுவிடப்படுதல் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. தூது செல்லும் பொருளைப் பலபடப்பாராட்டி மொழிவது தூது இலக்கியத்தின் சிறப்பு. தூது செல்வோரை அணுகும் முறையும் நயமாய் அமைந்திருக்கும். இக்கூறு சங்க இலக்கியத்துள்ளும் காணப்படுகிறது.

சிறுவெள்ளாங் குருகே சிறுவெள்ளாங் குருகே

துறைபோகு அறுவைத் தூமடி அன்ன

நிறங்கிளர் தூவிச் சிறுவெள்ளாங் குருகே

எம்மூர் வந்தெம் ஒண்துறை துழைஇச்

சினைக்கெளிற் றார்கையை அவரூர்ப் பெயர்தி
அனைய அன்பினையோ பெருமற வியையோ
ஆங்கண் தீம்புனல் ஈங்கண் பரங்குங்
கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க்கென்
இழைநெகிழ் பருவரல் செப்பா தோயே - 70

வெள்ளாங் குருகு ஒன்றைத் தூதனுப்பும் தலைவி அதன் அழகைப் புகழ்கிறாள். துவைத்து மடித்த வெள்ளுடை போல அழகான தூய நிறமுடைய வெள்ளாங்கருகே என் தலைவனின் ஊர் சென்று என் அணிகலன்கள் நெகிழும் என் துன்பத்தை சொல்லுவாயா? நீ எம் ஊரில் வந்து நீர்த்துறையின்கண் சினைக் கெளிற்று மீனை தெரிந்து உண்கின்ற நன்றியுணர்ச்சியும் அன்பும் உளதா? அல்லது பெருமறதி உடையயா? என்று கூறி தூது சொல்வதே தகுந்தது என்று குருகு எண்ணுமளவுக்கு அதன் மனநிலையை ஆயத்தம் செய்வாள் போல் தலைவி அதனிடம் பேசுகின்றாள்.

தலைவன் தலைவிக்குத் தூது விடுத்தல்

பிற்காலத்தில் தலைவன் தலைவிக்குத் தூது அனுப்புவதாக அமைந்த தூது சிற்றிலக்கியங்கள் பாட்டுடைத் தலைவனின் பெருமைகளைப் பறைசாற்றும் நோக்கத்தில் படைக்கப்பட்டவை. இப்பாட்டுடைத் தலைவன் பெரும்பாலும் வள்ளல்களாகவும் சிறுபான்மை இறைவனாகவும் காணப்படுகிறது. விறலிவிடுதூது நூல்கள் இதற்குச் சான்று பகர்வன. இவை பரத்தையொழுக்கம் மேற்கொண்ட ஒருவன் தன் பொருளையெல்லாம் இழந்து பின் பாட்டுடைத்தலைவனைப் பாடி பெரும்பொருள் பெற்று, தன்மனைவியிடத்து விறலியைத் தூது அனுப்புவதாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் பரத்தைப்பிரிவில் வாயில் வேண்டல் பெருண்மையால் பாடப்பட்ட பாடல்களோடு ஒப்ப எண்ணத் தக்கன போன்று இருப்பினும் இவை தலைவன் தலைவியின் அன்பை எடுத்துரைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு இல்லாமல் பாட்டுடைத் தலைவனைப் புகழும் வகையில் காணப்படுகிறது. தலைவன் தன் காதலைச் சொல்லி தலைவியிடம் அன்பைப் பெறும் பொருண்மையில் துகில்விடு தூது காணப்படுகின்றது.

தலைவியின் ஆடையையே தூதுவனாக மாற்றித் தன் காதலை தலைவிக்கு உணர்த்த வேண்டுகிறான் தலைவன். தமிழ்த் தூது இலக்கிய மரபில் துகிலைத் தூது விடுப்பது புதுமையாகும் இதன் ஆசிரியர் பெயர் அறியப்படவில்லை. பரமானந்த நாவலர் இயற்றிய செங்குந்தர் துகில் விடு தூது என்ற நூல் சிறப்பு பெற்றதாகும். புதிய வண்டு விடு தூது என்ற தலைப்பில் சில நவீன கவிதைகளும் காணப்படுகின்றன.

'தலைவி தலைவனிடம் தூது விடுத்த தொன்மை மரபை நோக்க, தலைவன் தலைவியிடம் தூது விடுக்கும் இலக்கிய மரபு பிற்காலத்தினதே" என்பார். அ. ஆனந்த நடராசன் (தமிழில் தூது இலக்கிய வளர்ச்சி 1997:138) ஆனால் தலைவன் தலைவிக்குத் தூது அனுப்பிய வழக்கத்தை உள்ளடக்கிய பாடல்களும் தலைவன் தலைவிக்கு அனுப்பிய தூதுப்பாடல்கள் சிலவும் சங்க இலக்கியத்துள் காணப்படுகின்றன.

தலைவனிடத்திலிருந்து வரும் தூதுக்காகத் தலைவி ஏங்கிக் காத்திருப்பதாக அமைந்த பாடல்கள் தலைவன் தூது அனுப்புதல் உண்டு என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

'நமக்கு ஒன்று உரையார் ஆயினும் தமக்கு ஒன்று

இன்னா இரவின் இந்துணை ஆகிய

படப்பை வேங்கைக்கு மறந்தனர் கொல்லோ

மறப்பரும் பணைத்தோள் மரீஇத்

துறத்தல் வல்லியோர் புள்வாய்த் தூதே" (குறுந் - 26)

நமக்கு ஒரு தூது அனுப்பாவிட்டாலும் இரவுக்குறியில் தனக்கு உதவிய அந்த வேங்கை மரத்துக்கேனும் ஒரு பறவையை அவன் தூதனுப்பிருக்கலாம் என ஏங்குகின்றாள்; தலைவி.

'நாம்விடற்கு அமைந்த தூது"(குறுந்.182)

'வாரா தோழி

செய்பொருள் நசைஇச் சென்றோர்

எய்தின ராலென வருவாய் தூதே" (குறுந். 254)

போன்ற பாடல்கள் தலைவன் தலைவிக்குத் தூது அனுப்பும் வழக்கம் இருந்துள்ளதைத் தெளிவுப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

தலைவன் பொருள் வயின் பிரிந்து காலம் நீட்டித்த விடத்து பாணனைத் தூதாக அனுப்பி, 'யான் விரைவில் வருவேன்' என்று தலைவன் தலைவிற்குத் தூதனுப்பிய பாடல் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது.

பனிமலர் நெடுங்கண் பசலை பாயத்

துனிமலி துயரமொடு அரும்படர் உழப்போள்

கையறு நெஞ்சிற் குயவுத்துணையாகச்

சிறுவரைத் தங்குவை யாயின்

காண்குவை மன்னாற் பாணவெம்தேரே (ஐங்குறு. 477)

'தலைவிக்கு விரைவில் யான் வருவேன்' என்னுந்தூதைச் சொல்லி சிறுபொழுது நீ அங்கிருப்பாயாயின் எந்தேரே நீ காண்பாய். அவ்வளவு விரைந்து யான் வருவேன்' என்று பாணனைத் தூதனுப்புகின்றான் தலைவன்.

இருபறத்தூது

தலைவனிடமிருந்து தலைவிக்குத் தூது சொல்லி அவள் சொன்ன செய்தியை மீண்டும் தலைவனிடம் வந்துரைப்பதான பாடல்களைச் சங்கப்பாக்களில் கண்டெடுக்க முடிகிறது. பொருள் வயின் பிரிந்த தலைவன் தான் காலம் நீட்டித்தவிடத்து பாணனைத் தூதாக அனுப்ப, அவன் தூது சொல்லி, தலைவியின் தூதாக மீள, வரும் பாணனைக் கண்டு தலைவன் உரையாடுவதாக உள்ள பாடல் சங்கப்பாடலில் காணமுடிகிறது.

நீடினம் என்று கொடுமை தூற்றி

வாடிய நுதலளாகிப் பிறிது நினைந்து

யாம்வெங் காதலி நோய்மிகச் சாஅய்ச்

சொல்லியது உரைமதி நீயே

முல்லை நல்யாழ்ப் பாணமற்று எமக்கே (ஐங். 475)

'காலந்தாழ்த்தினேன் என்று என் கொடுஞ் செயலைத் தூற்றி, பலபட நினைந்து வருந்தி கோபம் கொண்டிருக்கும் என் தலைவி, எனக்கு என்ன சொல்லி அனுப்பினாள் பாணா! நீ சொல்' என வினவுகிறான் தலைவன்.

பரந்தையர் பிரிந்த தலைவன் தான் மிக்க அன்புடையவானகவே இருக்கிறேன் என்று தூது அனுப்ப தலைவி அதற்கு யானும் அன்புடையள் என்று பதிலனுப்புவதாகக் குறுந்தொகைப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

புல்வீழிற்றிக் கல்லிவர் வெள்வேர்

வரையிழி யருவியிற் றோன்று நாடன்

தீதி நெஞ்சத்துக் கிளவி நம்வயின்

வந்தன்று வாழி தோழி நாமும்

நெய்பெய் தீயி னெதிர் கொண்டு

தான் மணந்தனையமெ விடுத்தாதே - குறுந் - 106

சங்க காலத்தின் இறுதிப்பகுதியில் தோன்றியதாக கருதப்படும் திருக்குறள் அகத்தூதுக் குறிப்புடைய சில குறட்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது.

காதலர் தூதொடு வந்த கனவினுக்கு

யாதுசெய் வேன்கொல் விருந்து (குறள்.1211)

என்ற குறள் தக்க சான்றாகும்.

பிற்கால இலக்கியங்களில் தூதுக் கூறுகள்

சிலப்பதிகாரத்தில் மாதவி கோவலனுக்கு அனுப்பிய வயந்த மாலை தூது, கோசிகமாணி தூது. சீவகசிந்தாமணியில் குணமாலை சீவகனுக்கு அனுப்பிய கிளி விடுதூது. கம்பராமாயத்தில் இராமன் சீதைக்கு அனுப்பிய அனுமன் தூது. பெரியபுராணத்தில் சுந்தரர் பரவையாருக்கு அனுப்பிய இறைவன்

தூது. நளவெண்பாவில் நளன் தமயந்திக்கு அனுப்பிய அன்னத்தூது ஆகியன பிற்கால இலக்கியங்களில் காணப்படும் அகப்பொருள் தூது கூறுகளாகும். திரைஇசைப் பாடல்களில் தூது பாடல்கள் வழக்கத்தில் உள்ளன. இராமன் இராவணனுக்கு அனுப்பிய அங்கதன் தூது பாண்டவர் துரியோதனன் அனுப்பிய கண்ணன் தூது முருகன் சூரபத்மனிடம் அனுப்பிய வீரவாகுத்தேவர் தூது போன்றவை தூது செல்லும் மரபின் தொடர்ச்சியை விளக்குபவையாகும். பிற்காலத்து சத்திமுத்தப்புவவர் தன் மனைவிக்கு நாரைத்தூது அனுப்பியது குறிப்பிடத்தக்கது. தூது, கலம்பகத்தில் ஒரு உறுப்பாகவும் தனித்த சிற்றிலக்கிய வகையாகவும் வளந்து செழித்துள்ளது.

புறத்தூது

பண்டை இலக்கியங்களில் அகத்தூதுகள் யாவும் புனையப்பட்டவையாகவும் புறத்தூதுகள் வரலாற்றுச் செய்திகளாகவும் காணப்படுகின்றன. கோப்பெருஞ்சோழனுக்கு பிசிராந்தையார் அன்னச் சேவலைத் தூது விடுத்தது சற்று புனையப்பட்டதாயினும் அதியமானுக்காகத் தொண்டைமானிடம் ஒளவையார் தூது சென்றமை வரலாற்றுச் செய்தியாகும்.

அதியமானிடம் போருக்கு எழுந்தான் தொண்டைமான். அவ்வேளையில் அதியமான் போர் செய்ய மறுத்தல் அவனது வீரத்திற்கு அழகன்று. பல்லாயிரக்கணக்கான உயிர்களைக் காக்கும் பொருட்டு இப்போரைத் தவிர்க்க உடன்பட்ட அதியனின் தூதாக ஒளவையார் தொண்டைமானிடம் சென்றார். அதியனின் தூதர் என்று அறிந்த தொண்டைமான் தன் அகன்று விரிந்த படைக்கலக் தொட்டிலைக் காட்டினான். அதுகண்டு ஒளவையார் பாடிய பாடல் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் என்றும் மறவாத பெருஞ்சிறப்பினைக் கொண்டது.

‘இங்கு நின் படைக்கருவிகள் புத்தம் புதிதாய்ப் பாதுகாப்பாய் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அங்கு அதியனின் படைக்கருவிகள், உடைந்து, கூர்மழுங்கி கொல்லனது சிறிய கொட்டிலில் என்றும் குவிந்து கிடக்கும் வழக்கமானது.

அவன் வறியவரோடு உறவாடும் தலைவன், தலைமைக் குணம் உடையவன்’ என்று அதியனுடைய வீரத்தையும் நற்பண்பையும் மறைமுகமாக எடுத்துரைத்தார். தொண்டைமானும் அதியனின் மிகப்பரந்த போர் அனுபவத்தையும் உயர்ந்த பண்பையும் உணர்ந்து போரைக் கைவிட்டான்.

இவ்வே! பீலிஅணிந்து மாலை சூட்டிக்

கண்திரள் நோன்காழ் திருத்தி நெய்யணிந்து

கடியுடை வியனக ரவ்வே ய்வவே!

பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து

கொல்துறைக் குற்றிலமாதோ என்றும்

உண்டாயின் பதங் கொடுத்து

இல்லாயின் உடன் உண்ணும்

இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்

அண்ணல் எம்கோமான் வைநுதிவேலே - புறம் - 95

தூது செல்வோர் அன்பும், வீரமும், ஆற்றலும் தேர்ந்த சொற்களைப் பேசக் கூடியவர்களாகவும் ஆற்றல்சால் தகவல் தொடர்புத்திறன் (Effective Communication) உடையவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர் என்பதற்கு ஒளவையார் சிறந்த சான்று.

வயலைக் கொடியின் பாடிய மருங்குல்

உயவல் ஊர்தி பயலைப் பார்ப்பான்

எல்லி வந்து நில்லாது புக்குச்

சொல்லிய சொல்லோ சிலவே அதற்கே

ஏணியும் சீப்பும் மாற்றி

மாண்வினை யானையும் மணிகளைத் தனவே - 305

என்ற பாடல் சில சொல்லி போரை நிறுத்தி பெரிது செய்த தூதன் ஒருவனின் சொல்லாற்றலை விளக்குகிறது.

காணாதே நட்பு கொண்ட கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையாரின் நேசம் தமிழுலகம் கண்டு அறிந்தது. சோழ மன்னர் கோப்பெருஞ்சோழன். பாண்டிநாட்டுப் ‘பிசிர’ என்ற ஊரில் வசிப்பவர் பிசிராந்தையார். இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்க்கும் ஆவல் கொண்டிருந்தும் பார்க்க முடியாத

நிலைமை. காரணம் சோழன் பாண்டிய நாட்டுக்குச் செல்லுதல் இயலாது. மூவேந்தரும் நட்பின்றி இருந்த காலம். பிசிராந்தையார் சென்று பாண்டியனைப் பார்த்தல் நண்பர்கள் சந்தித்தது போல் அல்லாமல் வறிய புலவன் அரசனிடம் பொருள் வேண்டி வந்தது போல் இருக்கும். அதை புலவர் மனம் ஏற்க மறுக்கிறது. நட்பு பெரிது; அதைப் போலவே தன்மானம் பெரிது; இவற்றைக் காக்கவே பிசிராந்தையார் செல்லவில்லை. இச்சூழலில் கோப்பெருஞ்சோழனைக் காண விரும்பும் அவர் மனம் அன்னச்சேவலைத் தூதனுப்புகிறது. தன் பேரார்வத்தைச் சொல்லி, 'சோழனை நீ போய் பார்க்கவேண்டும்; என்னிடமிருந்து சென்றாய் என்று அறியின் நிற்பெடை அணிய தன் நல்ல அணிகலன்களை உனக்குத் தருவான்' என்று கூறும்பாடல் புறப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

அன்னச் சேவல் அன்னச் சேவல்
ஆடுகொள் வென்றி அடுபோ ரண்ணல்
நாடுதலை யளிக்கும் ஒண்முகம் போலக்
கோடுகூடு மதியம் முகிழ்நிலை விளங்கும்
மையல் மாலையாம் கையறுபு இனையக்
குமரியம் பெருந்துறை அயிரைமாந்தி
வடமலை பெயர்குவை யாயின் இடையது
சோழ நன்நாட்டுப் படினே கோழி
உயர்நிலை மாடத்துக் குறும்பறை அசைஇ
வாயில் விடாது கோயில் புக்குளம்
பெருங்கோக் கிள்ளி கேட்க இரும்பிசிர்
ஆந்தை அடியுறை எனினே மாண்டநின்
இன்புறு பேடை அணியத்தன்
அன்புறு நன்கலன் நல்குவன் நினக்கே - புறம் - 67
என்ற பாடல் மேற்கூறிய கருத்தை விளக்கும்.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி மக்களை வறுத்தி வரிபெற்ற போது மக்கள் சார்பில் பிசிராந்தையர் சென்று அம்மன்னனைக் கண்டு பாடிய 'காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே' எனத் தொடங்கும் பாடலை செவியறிவுறா உத்துறையாயினும் அஃது தூதுப்பண்பு உடையதாய் எண்ணத்தக்கது.

முடிவுரை

சங்க காலத்தின் இறுதிப்பகுதியில் தோன்றிய திருக்குறள் தூது எனும் அதிகாரத்தில் காணப்படும் பத்து குறட்பாக்களும் தூது செல்வாரின் அறிவும், திறனும், பண்பும் பற்றி விளக்குவன. இதுகாறும் கூறிய கருத்துக்களின் வளர்ச்சி நிலைகளாகவே பிற்காலத் தூது இலக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன என்பதை அறியலாம்.

References

- Ilampuranar, (1969) Tolkappiyam, The South India Saiva Siddhantha Works Publishing Society, Tinnevely, India.
- Jeyabal, R. (2011) Agananooru Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India
- Muttaiah Pillai, S. (1927) Thugil Vidu Thoothu: A Melodious Work Rich in Tamil Literary Flavor, Tirunelveli, India
- Nagarajan, V. (2004) Kurunthokai, New Century Book House (P)Ltd, Chennai, India.
- Parimanam, A.M., Balasubramaniam, K.V., (2004) Natrinai, New Century Book House Pvt Ltd, Chennai, India
- Saravanamuthu Pillai, T. (1892) Tattaividu Thoothu, Sri Nilayam Press, Chennai, India
- Saravanaperumal Kavirayar (1903) Viralividuthoothu, Sri Lakshminarayana Vilasa Printing Works, Madurai, India
- Swaminatha Iyer, U.V., (2014), Purananooru Moolamum Uraiyum, U.Ve.Sa, Noolaga nilayam, Chennai, India.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author 2025. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

M. Nalini, The Messenger Motif in Sangam Literature and the Development of Thuthu Literature, Indian Journal of Tamil, 6(4), (2025) 18-26. <https://doi.org/10.54392/ijot2543>